

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/201/2013
Identifikačné číslo spisu:	7011899666
Dátum vydania rozhodnutia:	26.05.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Janka Cisárová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:7011899666.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov 1/ P., bývajúcej v A., zastúpenej JUDr. Richardom Kovalčíkom, advokátom so sídlom v Košiciach, Rázusova 1 a 2/ X., naposledy bývajúceho v A., t. č. na neznámom mieste, proti žalovanému K., bývajúcemu v A., zastúpenému GRABAN, TORMA & PARTNERS s.r.o., so sídlom v Košiciach, Kováčska 53, IČO: 36 730 564, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti a o vypratanie bytu, vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 24 C 400/2001, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 8. decembra 2011 sp. zn. 2 Co 173/2011, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne v lehote 3 dní náhradu trov dovolacieho konania vo výške 81,47 € k rukám alebo na účet JUDr. Richarda Kovalčíka, advokáta so sídlom v Košiciach, Rázusova 1.

Odôvodnenie

Okresný súd Košice I (súd prvého stupňa) rozsudkom z 19. januára 2011 č.k. 24 C 400/2001-305 určil, že pôvodná žalobkyňa F., bývajúca v A. (ďalej už len „žalobkyňa“), je výlučnou vlastníčkou nehnuteľnosti bytu č. XX nachádzajúceho sa na X. poschodí bytového domu na ulici Z., č. súp. XX, spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu Z. a spoluvlastníckeho podielu na pozemkoch o veľkosti 138/10000-in, zapísaných na LV č. XXXXX, katastrálne územie A.. Žalovanému uložil povinnosť vypratať byt č. XX nachádzajúci sa na X. poschodí bytového domu na ulici Z., zapísaný na LV č. XXXXX, katastrálne územie A., do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovanému zároveň uložil povinnosť nahradiť žalobkyni trovy konania vo výške 1 056,20 € na účet jej právneho zástupcu a na účet tamojšieho súdu trovy štátu vo výške 163,31 € a súdny poplatok 33,19 €, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení rozhodnutia súd prvého stupňa uviedol, že žalobkyňa so žalovaným uzavrela platnú darovaciu zmluvu, predmetom ktorej bola nehnuteľnosť špecifikovaná v prvom výroku rozsudku. Vzhľadom na to, že žalobkyňa sa v konaní domáhala určenia vlastníckeho práva k tejto nehnuteľnosti a jej vypratania s poukazom na nevhodné správanie žalovaného ako obdarovaného, súd skúmal, či v danom prípade boli splnené zákonné

podmienky pre vrátenie daru v zmysle § 630 Občianskeho zákonníka. Konštatoval, že z tvrdení účastníkov vyplynulo, že žalovaný neposkytoval žalobkyni (svojej matke) starostlivosť na požadovanej úrovni. Z pripojených listinných dokladov adresovaných žalobkyňou Kancelárii prezidenta a Okresnému úradu Košice I súd vyvodil, že sa domáhala vrátenia daru, nakoľko syn, t. j. žalovaný jej neposkytol starostlivosť, spolužitie s ním a jeho rodinou sa zhoršilo a dochádzalo aj k fyzickým útokom na jej osobu. Aj keď žalovaná nevedela uvedené skutočnosti inak preukázať, súd považoval jej výpoveď za dôveryhodnú, pretože ani samotný žalovaný nepoprel, že vzťahy medzi ním a jeho matkou sú vážne narušené. Súd považoval za nesporné, že z hľadiska etického a morálneho správanie sa žalovaného k daryni vôbec nezodpovedá všeobecne uznávaným pravidlám vzťahu dieťaťa k matke, ani elementárnym pravidlám slušnosti v spoločnosti. Konanie žalovaného kvalifikoval ako hrubé porušovanie dobrých mravov, ktoré bolo sústavné, spočívajúce aj v neposkytnutí potrebnej pomoci daryni. Zdôraznil, že v zmysle § 630 Občianskeho zákonníka zanikne právny vzťah z darovania okamihom, keď prejav vôle darcu dôjde obdarovanému, v danom prípade sa jednalo o žalobu žalobkyne z 11. apríla 2001. Keďže predpoklady podľa § 630 Občianskeho zákonníka považoval za splnené, dospel k záveru, že žalobkyňa mala naliehavý právny záujem na požadovanom určení vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti. So zreteľom na to, že došlo k obnoveniu pôvodného stavu, nakoľko žalobkyňa sa stala vlastníčkou nehnuteľnosti, konštatoval, že žalovanému, ktorý túto nehnuteľnosť užíval bez právneho dôvodu, vznikla povinnosť ju vypratať. O trovách konania účastníkov súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Košiciach (odvolací súd) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 8. decembra 2011 sp. zn. 2 Co 173/2011 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a žalovaného zaviazal zaplatiť žalobkyni trovy odvolacieho konania v sume 77,29 € na účet jej právneho zástupcu do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Odvolací súd sa v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Reagujúc na odvolacie námietky žalovaného uviedol, že súd prvého stupňa správne konštatoval, že zo strany žalovaného išlo o sústavné porušovanie dobrých mravov, ktoré bolo treba v konečnom dôsledku hodnotiť ako ich hrubé porušenie. Aj podľa názoru odvolacieho súdu z dokazovania vyplynulo, že po uzavretí darovacej zmluvy nastalo zhoršenie vzájomných vzťahov medzi žalobkyňou a žalovaným a členmi jeho rodiny. Zhoršovanie týchto vzťahov sa stupňovalo, o čom svedčila skutočnosť, že 13. mája 2001 žalobkyňa obvinila svojho syna, že ju fyzicky napadol a vulgárne jej nadával. Z výpovedí svedkov taktiež vyplývalo, že žalovaný vôbec neprejavoval záujem o matku, nezaujímal sa o jej zdravotný stav, či nepotrebuje pomoc a že boli náznaky o určitých možných fyzických útokoch (nesúvisiacich s vyššie spomínaným útokom) na osobu žalobkyne. Minimálne do mája 2001, teda po dobu dlhšiu ako rok, bolo preto možné hodnotiť správanie sa žalovaného k matke ako správanie sa v rozpore s dobrými mravmi. K námietke premĺčania žalovaného nároku odvolací súd uviedol, že v danom prípade bolo dôvodom na vrátenie daru sústavné porušovanie dobrých mravov, preto bolo možné konštatovať, že chovanie obdarovaného naplnilo znaky uvedené v § 630 Občianskeho zákonníka uplynutím doby minimálne šiestich mesiacov od doby, kedy sa žalovaný prvýkrát dopustil chovania, ktoré možno hodnotiť ako porušovanie dobrých mravov. Podľa názoru odvolacieho súdu si žalobkyňa za týchto okolností mohla uplatniť nárok na súde najskôr po uplynutí šiestich mesiacov od uzavretia darovacej zmluvy, t. j. 20. júla 1999. Uviedol, že už zo žaloby v spojení s podaním žalobkyne z 19. septembra 2001, ktoré boli žalovanému doručené 13. februára 2002, bolo zrejmé, že táto sa vo vzťahu k nemu domáha vrátenia daru, na čom nič nemohla zmeniť skutočnosť, že od podania žaloby do 13. júna 2003 došlo k viacerým úpravám jej petitu. Vychádzajúc z uvedeného, s poukazom na § 101 Občianskeho zákonníka, dospel odvolací súd k záveru, že uplatnený nárok nemožno považovať za premĺčaný. O trovách odvolacieho konania súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie. Namietal, že v konaní došlo k vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. a tiež že odvolací súd vec nesprávne právne posúdil (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Uviedol, že za jednostranný právny úkon žalobkyne, ktorým bol vyzvaný na vrátenie daru, sa v konaní považovalo jej podanie z 19. septembra 2001, doručené mu 13. februára 2002. Zdôraznil, že spomínané podanie obsahovalo len petít žaloby, preto ho nebolo možné považovať za úkon smerujúci k vráteniu daru. Keďže samotná žaloba obsahujúca konkrétne skutočnosti, v ktorých žalobkyňa videla porušenie dobrých mravov, mu bola doručená až 3. decembra 2010, bol toho názoru, že došlo k

premlčaniu jej práva na vrátenie daru. Tvrdil, že počítanie času odvolacím súdom bolo v zjavnom rozpore s výsledkami vykonaného dokazovania, z ktorého jednoznačne vyplynulo, že k zhoršeniu vzťahov došlo najskôr v roku 2000. Aj keby bola konštrukcia počítania času vytvorená odvolacím súdom akceptovaná, mal za to, že v dôsledku zmeny petitu žaloby pripustenej súdom 19. januára 2011 došlo k zániku hmotnoprávneho úkonu, ktorým sa žalobkyňa domáhala vrátenia daru. Zároveň namietal, že odvolací súd mu odňal možnosť konať pred súdom, lebo v rozhodnutí nedostatočne odôvodnil tieto podstatné skutočnosti: a/ k vyslovenej námietke premlčania nevyslovil dostatočne jasne, akým spôsobom dospel k počítaniu premlčacej doby, keď navyše jej plynutie počítal v zjavnom rozpore s vykonaným dokazovaním, b/ neuviedol kedy sa prvýkrát dopustil konania, ktoré možno považovať za hrubé porušenie dobrých mravov a c/ zánik hmotnoprávneho úkonu, ktorým sa žalobkyňa domáhala vrátenia daru. Na základe uvedeného žiadal napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

Žalobkyňa vo svojom písomnom vyjadrení navrhla dovolanie zamietnuť.

Vzhľadom na to, že žalobkyňa dňa XX. H. XXXX, t. j. v priebehu dovolacieho konania zomrela, dovolací súd v zmysle § 107 ods. 1, 3 v spojení s § 243c O.s.p. pokračoval v konaní s P., bývajúcou v A. a X., naposledy bývajúcim v A., t. č. na neznámom mieste (ďalej len „žalobcovia“), ktorí podľa oznámenia Okresného súdu Košice I z 29. apríla 2016 prichádzajú do úvahy ako dedičia žalobkyne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. V zmysle ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolanie je tiež prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.).

Nakoľko je v prejednávanej veci dovoláním napadnutý rozsudok, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa (pričom vo svojom výroku prípustnosť dovolania nevyslovil), a nejde o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p., a v tejto veci nebolo dovolacím súdom vydané predchádzajúce rozhodnutie, je nepochybné, že prípustnosť dovolania žalovaného z ustanovenia § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. vyvodiť nemožno.

So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p., ktoré ukladá dovolaciemu súdu povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., dovolací súd sa neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad

absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z vád vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (porovnaj napríklad R 117/1999, R 34/1995, a tiež rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Vády uvedené v § 237 písm. a/ až e/ a g/ dovolateľ nenamietal a ich existenciu po preskúmaní obsahu spisu nezistil ani dovolací súd.

Vzhľadom na obsah dovolania, v ňom zvolenú argumentáciu a vytýkané nedostatky sa dovolací súd osobitne zamerlal na skúmanie, či v danom prípade nebola žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Pod odňatím možnosti pred súdom konať treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odňala možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva, ktoré sú mu priznané za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov, najmä právo predniesť (doplniť) svoje návrhy, vyjadriť sa k rozhodným skutočnostiam, k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo so súhlasom predsedu senátu dávať v rámci výsluchu otázky účastníkom alebo svedkom a právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci.

V súvislosti s námietkou žalovaného týkajúcou sa nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku dovolací súd poukazuje na stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 3. decembra 2015, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016 a ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“.

Právo účastníka (a povinnosť súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ide o podstatnú náležitosť každého rozhodnutia súdu, považovanú za imanentnú súčasť práva na spravodlivý proces. Požiadavky na riadne odôvodnenie rozsudku súdu vo vnútroštátnych podmienkach Slovenskej republiky ustanovuje § 157 ods. 2 O.s.p., pričom v spojitosti s § 211 ods. 2 O.s.p. platí toto ustanovenie primerane aj pre odvolací súd. Uvedené zákonné ustanovenie je potrebné z hľadiska práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava“) vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru ESĽP (pozri napr. rozsudok *García Ruiz v. Španielsko* z 21. januára 1999, § 26) tak, že rozhodnutie musí uviesť dostatočné dôvody na ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESĽP teda nevyžaduje, aby na každý argument účastníka bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (napr. *Georiadis v. Grécko* z 29. mája 1997, *Higgins c. Francúzsko* z 19. februára 1998). Rovnako Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane pripomenul, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu a že takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok odvolacieho súdu bez toho, aby zachádzal do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (IV. ÚS 115/03, III. ÚS

209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 260/06, I. ÚS 241/07, I. ÚS 211/12).

V prejednávanej veci odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správny, pričom sa v celom rozsahu stotožnil aj s jeho odôvodnením, preto pri skúmaní otázky, či odvolací súd svoje rozhodnutie dostatočne odôvodnil, bolo potrebné vychádzať aj z dôvodov, na ktoré v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. poukázal. Súd prvého stupňa v odôvodnení rozsudku uviedol stanoviská procesných strán, výsledky vykonaného dokazovania, skutkový stav, ktorý považoval vo veci za rozhodujúci, taktiež citoval právne normy, ktoré pri rozhodovaní aplikoval, pričom prijaté právne závery náležite vysvetlil. Odvolací súd v podstate reagoval už len na odvolacie námietky žalovaného. Svoj záver o nepremlčaní žalobou uplatneného nároku primerane vysvetlil. Nakoľko dôvodom na vrátenie daru bolo sústavné porušovanie dobrých mravov, vychádzal z toho, že chovanie obdarovaného naplnilo znaky uvedené v § 630 Občianskeho zákonníka uplynutím doby minimálne šiestich mesiacov odvtedy, čo sa žalovaný prvýkrát dopustil chovania, ktoré možno hodnotiť ako porušovanie dobrých mravov. Vzhľadom na to, že z výsledkov vykonaného dokazovania vyvodil, že k zhoršeniu vzájomných vzťahov účastníkov došlo hneď po uzavretí darovacej zmluvy, dospel k záveru, že žalobkyňa mohla uplatniť nárok na súde najskôr až po uplynutí šiestich mesiacov od jej uzavretia, t. j. 20. júla 1999. Keďže už zo žaloby v spojení s podaním z 19. septembra 2001, ktoré boli podľa zistenia odvolacieho súdu žalovanému doručené 13. februára 2002, bolo zjavné, že žalobkyňa sa vo vzťahu k nemu domáha vrátenia daru, s poukazom na všeobecnú trojročnú premlčaciu lehotu podľa § 101 Občianskeho zákonníka uzavrel, že tento jej nárok nemožno považovať za premlčaný. Taktiež vyslovil, že na riadnom uplatnení nároku na vrátenie daru realizovanom vyššie uvedenými podaniami nemohli nič zmeniť ani následné úpravy petitu žaloby, preto neobstojí ani dovolacia námietka žalovaného, že odvolací súd nereagoval na jeho tvrdenie o zániku hmotnoprávneho úkonu, ktorým sa žalobkyňa domáhala vrátenie daru. Rovnako neopodstatnene žalovaný vytýkal odvolaciemu súdu, že neuviedol, kedy sa mal prvýkrát dopustiť chovania, ktoré možno hodnotiť ako porušovanie dobrých mravov. Z odôvodnenia jeho rozsudku je totiž zrejmé, že sa tak stalo hneď po uzavretí darovacej zmluvy, čo napokon konštatuje aj sám žalovaný vo svojom dovolaní (porovnaj jedenástu stranu, 5 odsek).

So zreteľom na doposiaľ uvedené dovolací súd konštatuje, že v danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa v prejednávanej veci uplatnila druhá časť právnej vety vyššie spomínaného stanoviska, nakoľko právo žalovaného na riadne odôvodnenie rozsudku porušené nebolo. Rozhodnutie odvolacieho súdu sa v žiadnom prípade nedá označiť za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, nakoľko odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Za vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovaného.

Žalovaný zároveň uplatnil dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., t. j. že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. - nespôsobuje tzv. zmätočnosť rozhodnutia). Aj keby teda tvrdenia žalovaného boli opodstatnené (dovolací súd sa nimi z tohto aspektu nezaoberal), vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by však prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p.

Nesprávne vyhodnotenie dôkazov, ktoré žalovaný v dovolaní taktiež namietal, nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (viď tiež napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1

Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011).

Rovnako ani v prípade neúplnosti skutkových zistení alebo nesprávnosti skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napr. sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012).

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z ustanovení § 238 O.s.p. a v dovolacom konaní nevyšlo najavo, že by konanie na odvolacom súde bolo postihnuté niektorou z väd uvedenou v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní procesne úspešným žalobcom vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalobcovia požiadali o priznanie náhrady trov dovolacieho konania a požadovanú náhradu aj vyčíslili. Dovolací súd v zhode s doterajšou praxou vzal zreteľ k tomu, že advokát JUDr. Richard Kovalčík zastupoval žalobkyňu už aj v konaní pred oboma nižšími stupňami súdov. Rovnako zohľadnil, že úkony prevzatia a prípravy zastúpenia žalobkyne 1/ a podania z 24. júna 2016 by neboli vôbec vznikli, keby JUDr. Richard Kovalčík vyčíslil trovy dovolacieho konania riadne, teda už vo vyjadrení k dovolaniu žalovaného z 20. augusta 2013. Vychádzajúc z uvedeného priznal žalobcom náhradu trov dovolacieho konania iba za jeden úkon právnej služby advokáta, a to za vypracovanie spomínaného vyjadrenia k dovolaniu [§ 13a ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“)]. Základnú sadzbu tarifnej odmeny advokáta dovolací súd určil podľa § 11 ods. 1 písm. c/ vyhlášky vo výške 60,08 €. Spolu s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné (§ 16 ods. 3 vyhlášky) vo výške 7,81 €, po zvýšení o 20 % DPH v sume 13,58 €, tak trovy dovolacieho konania predstavujú 81,47 €.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.